



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 202/2022-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Ing. JUDr. Bohumila Hustáka**, súdneho exekútora, Žriedlová 3, Košice, IČO 17 072 735, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, IČO 47 254 220, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Martina Hopferová, proti postupu a uzneseniam Okresného súdu Zvolen č. k. 19 Er 11/2014 z 28. mája 2021 a zo 17. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. novembra 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Er 11/2014 (ďalej len „napadnuté konanie“) a v ňom vydaným uznesením z 28. mája 2021 (ďalej aj „uznesenie vydané vyššou súdnou úradníčkou“) a uznesením zo 17. septembra 2021 (ďalej aj „uznesenie vydané sudkyňou“; spolu ďalej aj „napadnuté uznesenia“). Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenia zrušil, vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v napadnutom exekučnom konaní, v ktorom je sťažovateľ povereným súdnym exekútorom, okresný súd uznesením z 28. mája 2021 vydaným

vyššou súdnou úradníčkou určil, že exekúcia je zastavená (výrok I) a sťažovateľ nemá nárok na náhradu trov konania (výrok II). Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú okresný súd uznesením zo 17. septembra 2021 vydaným sudkyňou proti prvému výroku odmietol ako podanú neoprávnenou osobou a proti druhému výroku ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že v napadnutom exekučnom konaní predložil okresnému súdu podanie oprávneného označené ako návrh oprávneného na zastavenie exekučného konania, ktorý považuje za riadny procesný úkon oprávneného. O podanom návrhu oprávneného okresný súd nerozhodol tak, ako mu to ukladá § 57 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), ale 15. júna 2020 a 28. októbra 2020 vydal prípisy, ktorými oznámil, že o návrhu oprávneného nebude rozhodovať, pretože exekúcia mala byť zastavená *ex lege* podľa zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 233/2019 Z. z.“).

4. Okresný súd vydal 28. mája 2021 uznesenie vydané vyššou súdnou úradníčkou, ktorým určil, že exekúcia je zastavená a sťažovateľ nemá nárok na náhradu trov konania. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd dospel k záveru, že uplynula rozhodná doba a za posledných 18 mesiacov pred účinnosťou zákona č. 233/2019 Z. z. nebola vymožená suma aspoň 15 eur, preto v zmysle § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 233/2019 Z. z. došlo k zastaveniu exekúcie *ex lege*, a to k 1. januáru 2020 (účinnosť zákona č. 233/2019 Z. z.). Vzhľadom na to, že exekúcia má byť zastavená v zmysle zákona č. 233/2019 Z. z. a sťažovateľ v stanovenej lehote nevydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie podľa § 8 ods. 2 zákona č. 233/2019 Z. z., okresný súd mu nepriznal nárok na náhradu trov exekúcie. Sťažovateľ proti uzneseniu vydanému vyššou súdnou úradníčkou podal sťažnosť, v ktorej argumentoval, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Oprávnený podal návrh na zastavenie exekúcie, a to pred uplynutím rozhodnej doby, ako aj pred účinnosťou zákona č. 233/2019 Z. z., a teda k uplynutiu rozhodnej doby nemôže dôjsť, pokiaľ súd rozhoduje o návrhu na zastavenie exekúcie.

5. Sťažovateľ zároveň poukazuje na skutočnosť, že obdobné návrhy oprávneného na zastavenie exekúcie v iných exekučných konaniach boli inými okresnými súdmi akceptované a okresné súdy exekúcie zastavili v nadväznosti na takto prejavenu vôľu oprávneného (napr. Okresný súd Brezno pod sp. zn. 4 Er 1007/2010), a preto mu nie je zrejmé, ako môže dochádzať k diametrálne odlišnému rozhodovaniu v obdobných veciach a bez riadne odôvodneného odklonu, preto považuje napadnuté uznesenia za svojvoľné a arbitrárne.

6. V zákone ani v dôvodovej správe k zákonu č. 233/2019 Z. z. nie je špecifikované, že by malo ísť o návrh na zastavenie exekúcie podaný povinným, preto podľa názoru sťažovateľa okresný súd svojvoľne a v rozpore so zákonom uplatnil reštriktívny výklad aplikovaných noriem. Zároveň poukazuje na to, že „*existuje zásadný rozdiel medzi tým, či došlo k zastaveniu exekúcie ex lege na základe ZoUNEK alebo by bolo bývalo došlo k zastaveniu exekúcie na základe návrhu oprávneného*“

na zastavenie exekúcie a to vo vzťahu k trovám súdneho exekútora. Hoci sťažovateľ neporušil žiadnu svoju povinnosť a čakal na rozhodnutie súdu o predložennom návrhu v súlade s Exekučným poriadkom, bol v konečnom dôsledku sankcionovaný, že nevydal Upovedomenie o zastavení starej exekúcie a ešte navyše súd ani nepriznal sťažovateľovi nárok na náhradu trov exekúcie. Súdom zvolený postup nemá oporu v zákone a v súlade s ust. § 4 ods. 2 písm. b) ZoUNEK došlo k predĺženiu rozhodnej doby.“.

7. Pokiaľ ide o namietané porušenie jeho označených práv hmotnej povahy podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, podľa sťažovateľa tým, že na základe svojho podnetu mal mať nárok na trovy exekúcie a že mu ho okresný súd nepriznal, došlo aj k neprípustnému zásahu do jeho majetkových práv. Aj keď ide o nízku sumu nároku (v tomto prípade), v konečnom dôsledku by sťažovateľovi mohla vzniknúť vysoká škoda pri zohľadnení množstva postúpených návrhov na zastavenie exekúcií.

8. Namietané porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov sťažovateľ odôvodnil tým, že o návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie nebolo rozhodnuté, a preto možno konštatovať prítomnosť zbytočných prietahov vo veci.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. V súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením z 28. mája 2021 vydaným vyššou súdnou úradníčkou:

10. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

11. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

12. Sťažovateľ využil svoje právo podať proti uzneseniu vydanému vyššou súdnou úradníčkou sťažnosť, o ktorej rozhodovala sudkyňa, ktorá bola zároveň oprávnená a aj povinná poskytnúť ochranu základným právam alebo slobodám sťažovateľa v prípade zistenia, že napadnutým uznesením vyššej súdnej úradníčky z 28. mája 2021 došlo k ich porušeniu. Právomoc sudkyne rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

13. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti ústavnou sťažnosťou napadnutému uzneseniu okresného súdu z 28. mája 2021 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením zo 17. septembra 2021 vydaným sudkyňou:

14. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie vydané sudkyňou, podstatou námietok v tejto časti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, ktoré považuje za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené.

15. Ústavný súd k vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

16. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

17. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

18. Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj okresný súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či ústavná sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

19. Ústavný súd sa podrobne oboznámil so sťažnosťou súdneho exekútora zo 14. júna 2021 podanou proti uzneseniu okresného súdu vydanému vyššou súdnou úradníčkou a aj s napadnutým

uznesením vydaným sudkyňou, ktorým okresný súd sťažnosť súdneho exekútora proti výroku, že exekúcia je zastavená (výrok I), odmietol a proti výroku, že sťažovateľ nemá nárok na náhradu trov exekúcie (výrok II), zamietol. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia vydaného sudkyňou, je zrejmé, že okresný súd formuloval svoje právne závery v dvoch postupných krokoch – v prvom kroku skúmal otázku osoby oprávnenej na podanie prostriedku procesnej obrany (sťažnosti) proti rozhodnutiu (výroku I) o zastavení exekúcie. V tejto časti okresný súd podrobne a zrozumiteľne vysvetlil, že sťažovateľ je účastníkom konania iba vo vzťahu k trovám exekúcie a proti rozhodnutiu o tom, či sa exekúcia zastavila, sa môže brániť iba účastník, v ktorého neprospech bolo rozhodnuté (v tomto prípade oprávnený), a teda sťažovateľa v tejto časti nepovažoval za osobu oprávnenú na podanie sťažnosti. Následne v druhom kroku okresný súd preskúmaval rozhodnutie vydané vyššou súdnou úradníčkou v časti rozhodovania a nepriznania nároku na náhradu trov exekúcie sťažovateľovi. Okresný súd zrozumiteľne vysvetlil, poukazujúc aj na uznesenie vydané vyššou súdnou úradníčkou, že vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ nevydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie v zákonnej lehote, nemá nárok na náhradu jej trov.

20. Ústavný súd sa stotožnil s právnym záverom sudkyne okresného súdu, že sťažovateľ ako súdny exekútor nebol oprávnenou osobou na podanie sťažnosti proti výroku I uznesenia vydaného vyššou súdnou úradníčkou, a to aplikujúc § 37 ods. 1 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého je súdny exekútor oprávnený podať prostriedok procesnej obrany (sťažnosť) len proti výroku uznesenia všeobecného súdu, ktorý sa ho bezprostredne týka, resp. ktorým sa rozhoduje o jeho právach. V prípade uznesenia vydaného vyššou súdnou úradníčkou len proti výroku, ktorým okresný súd určil, že sťažovateľ nemá nárok na náhradu trov exekúcie (výrok II).

21. Napriek tomu, že je sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený, v jeho ústavnej sťažnosti sa nenachádza žiadna argumentácia spochybňujúca záver sudkyne okresného súdu, že sťažovateľ nebol oprávnenou osobou na podanie sťažnosti proti výroku I uznesenia vydaného vyššou súdnou úradníčkou. Odôvodnenie ústavnej sťažnosti je podstatnou (osobitnou) náležitosťou ústavnej sťažnosti a od jeho kvality sa v podstate odvíja možnosť prieskumu ústavného súdu. Dôvody ústavnej sťažnosti musia korešpondovať s jednotlivými namietanými porušeniami základných práv alebo slobôd. Ústavná sťažnosť v tejto časti preto nespĺňa všeobecnú zákonom predpísanú náležitosť odôvodnenia návrhu podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde a osobitnú náležitosť ústavnej sťažnosti ustanovenú v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, čo je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

22. Za situácie, že okresný súd právoplatným uznesením určil, že došlo k zastaveniu starej exekúcie podľa zákona č. 233/2019 Z. z., bol okresný súd povinný postupovať podľa tohto zákona aj pri rozhodovaní o priznaní, resp. nepriznaní trov exekúcie súdnemu exekútorovi. Právny záver sudkyne okresného súdu, ktorým zamietla sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú vo vzťahu výroku II uznesenia vydaného vyššou súdnou úradníčkou, podľa názoru ústavného súdu nie je arbitrárny či zjavne neodôvodnený, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlila od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprela jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

23. Na tomto mieste je potrebné poukázať na skutočnosť, že z obsahu sťažnosti podanej sťažovateľom proti uzneseniu vydanému vyššou súdnou úradníčkou ústavný súd nezistil, že by smerovala aj proti výroku o nepriznaní mu trov exekúcie. Sťažovateľ v nej citoval len výrok I uznesenia vydaného vyššou súdnou úradníčkou, ktorým okresný súd „určuje, že došlo k zastaveniu starej exekúcie“, s ktorým následne polemizoval a vyjadril s ním nesúhlas. Paradoxne teda sťažovateľ až v ústavnej sťažnosti argumentuje dôvodmi nesprávnosti záverov okresného súdu v napadnutom uznesení okresného súdu vydanom sudkyňou o zamietnutí jeho sťažnosti, ktorá proti výroku II o nepriznaní trov exekúcie ani nesmerovala. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd práve v časti, v ktorej mohol sťažovateľ uplatniť prostriedok procesnej obrany (sťažnosť) proti výroku o trovách exekúcie, postupoval nad rámec svojej právomoci, keď sudkyňa okresného súdu preskúmavala výrok o trovách exekúcie, ktorý sťažnosťou sťažovateľa napadnutý nebol. Uvedená situácia následne vyvoláva otázku prípustnosti ústavnej sťažnosti v tejto časti, keďže sťažovateľ nevyužil účinný prostriedok nápravy, ktorý mu zákon priznával, ak by okresný súd nekonal v tejto časti nad rámec svojej právomoci.

24. Pokiaľ ide o rozdielne rozhodnutia všeobecných súdov v skutkovo a právne obdobných veciach, ústavný súd dodáva, že mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov a suplovať právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) je zverená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je podľa zákona o súdoch [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zverené najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iného priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (I. ÚS 17/01, III. ÚS 346/05). Nie je preto možné vnímať postavenie ústavného súdu ako orgánu, ktorého úlohou by bolo zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 152/2011, IV. ÚS 73/2021). Do týchto kompetencií najvyššieho súdu nemá ústavný súd oprávnenie zasahovať (m. m. IV. ÚS 342/2010, III. ÚS 348/2011, IV. ÚS 142/2012, III. ÚS 11/2014).

25. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením zo 17. septembra 2021 vydaným sudkyňou:

26. K namietanému porušeniu základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu je potrebné uviesť, že sťažovateľ namieta porušenie týchto práv v spojení s alebo v nadväznosti na namietané porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

27. V tomto kontexte je potrebné tiež uviesť, že nepriznanie trov exekúcie nepochybne predstavuje zásah do právneho postavenia sťažovateľa (do jeho majetkovej sféry). Možno však konštatovať, že k tomuto zásahu došlo na podklade zákonných dôvodov (príslušných ustanovení zákona č. 233/2019 Z. z.), ktoré okresný súd objasnil v napadnutom uznesení, preto nejde o ústavne neprípustný zásah do majetkovej sféry sťažovateľa. Z tohto hľadiska nemožno uvažovať o porušení

základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a jeho práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu.

28. Na tomto základe ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

29. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 4 ústavy sťažovateľ porušenie tohto základného práva žiadnym spôsobom neodôvodnil. Ústavný súd zdôrazňuje, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 123) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) alebo dohovoru, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti je preto zjavná úplná absencia náležitej kvalifikovanej právnej argumentácie.

30. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa aj esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti, ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019). Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

31. Nad rámec uvedeného ústavný súd potrebuje za potrebné uviesť, že medzi namietaným porušením čl. 20 ods. 4 ústavy, ktorý upravuje podmienky vyvlastnenia alebo núteného obmedzenia vlastníckeho práva, a postupom okresného súdu v napadnutom konaní, resp. jeho uznesením vydaným sudkyňou sa nejaví žiadna príčinná súvislosť.

III.4. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní:

32. Súčasťou stabilnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu je názor, v zmysle ktorého sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecnými súdmi) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny), ústavný súd sťažnosť odmietne, vychádzajúc pritom z účelu týchto práv, ktorých spoločným menovateľom je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Inými slovami, ústavný súd poskytuje ochranu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo alebo k jeho porušeniu dochádza (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, I. ÚS 22/01, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (Miroslav Mazurek v. Slovenská republika z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05) vo vzťahu k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

33. Sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť ústavnému súdu 22. novembra 2021, pričom napadnuté uznesenie okresného súdu vydané sudkyňou 17. septembra 2021 nadobudlo právoplatnosť 14. októbra 2021. Sťažovateľ teda podal ústavnú sťažnosť v čase, keď okresný súd vo veci rozhodol

a napadnuté exekučné konanie bolo právoplatne skončené. Sťažovateľ sa mohol brániť proti nečinnosti okresného súdu, kým okresný súd vo veci právoplatne nerozhodol, čo však nevyužil, preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť aj v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

34. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu